

Zsille Gábor

Tiszaladányi elégia

„Kíváncsi vagyok” – szóltál ki a fürdőkádból –,
„vajon milyen verset fogsz írni az éjszakáról.”
„Milyen éjszakáról?” – kérdeztem vissza a konyhából,
kezemben egy házi bodzaszörpös üveggel, szép
mélyzöld palack, éppen a másnap reggelről töprengtem.
Félszemmel láttam, szappanozkodtál, combodon
végigfolyt a habos lé, fénylő patak a bőrödön.
„Hát a tiszaladányiról, te buta.”

Persze, a ladányi út, augusztus huszadikára virradó éjjel,
a ladányi út, az a négy-öt kilométer Tokajig,
bele az őszebe, a nyár utolsó leheletébe,
hát persze, a ladányi kaland, késő este
biciklivel indultunk haza mi ketten,
hátunk mögött a falunap egyre tompuló zaja,
az utolsó villanyoszlopnál megálltunk,
és egy hirtelen ötlettől vezérelve

lekapcsoltam a dinamót, és lekapcsoltad te is,
álltunk egymással szemben, Ladány szélén a sötétben,
majd felültünk, és tekertünk megint
világítás nélkül az éjben, éppen telihold készült,
a rozzant kis főút aszfaltján végigömlött a holdfény,
a langyos levegő átölelt és vattaként befont,
lassan tekertünk, némán, körben tízezer tücsök,
a kukorica még lábon, duruzsolt egy nádas,

a fák gyermekkoromból integettek felém,
ha itt maradnánk, gondoltam, soha semmilyen rossz
nem történne köztünk, ha itt maradnék, gondoltam,
nem halhatnék meg, ha itt maradnál, gondoltam,
meglelnéd utad, hát miféle verset írhatnék erről,
félszemmel láttam, boldog vagy, combodon
végigfolyt egy holdsugár, fénypatak a bőrödön,

már nem akartam megérkezni Tokajba,
Tiszaladány felől az éjben, szótlanságban veled,
nem akartam megérkezni Tokajba,
ott várt minket az elmúlás késő nyáron,
a holdfényben, lekapcsolt lámpák mellett,
nem akarok elmúlni, drága, mint ez az út,
ez az éjjeli vers, ne múltunk el, te drága – – –

Egyszer majd megszeretem Zsille Gábort

Egy péntek esti vendégségben,
 a nappali könyvespolca előtt
 filmekről, zenéről szellemeskedve,
 vagy fogadáson, svédasztal-zajban –
 egy elegáns tükörben váratlanul
 megpillantom az arcom.

Igen, ez én vagyok, minden bizonnal én.

Nem könnyű lelkesednem a látványért,
 ezért a gyérülő, töredezett hajért,
 túl széles pofacsontért, ormóttan orrért,
 kráterekkel tűzdelt, penészvirág bőrért,
 két, túl apró gödrökbe rekesztett
 csillogó, nyugtalan szemgolyóért.

Tükörképem egy furcsa idegent szemlél.

És próbálok mindegyre így,
 könnyel megállni önmagam előtt,
 a lehető legkisebb ragaszkodással
 nézni az ismerős testrészeket,
 hallani ezt a felsejlő hangot,
 hogy majd a valódi felszabadulás óráján
 könnyebb legyen az elválás,
 kevésbé fájjon a búcsú.